

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10^{ος}

Ἐν Ἀθῆναις 15 Φεβρουαρίου 1903

Ἔτος 25^{ον}—Ἀριθ. 7

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Τὸ ψάρευμα.—Ὁ ἀστακὸς τοῦ Ἀνδρίκου.
—Μονομαχία τῆς Ροζαλίας μ' ἓνα σκυλόψαρο.—Τὸ δειπνόν.—Ἐπιστροφή τοῦ Ἀνδρίκου.—Τὰ ψάρια τοῦ Τζανῆ.

Εἰς μερικὰς ἐποχὰς τοῦ ἔτους, τὰς ὁποίας γνωρίζουν πολὺ καλὰ οἱ σοφοὶ καὶ οἱ παραθλασσίται, ἡ θάλασσα τραβιέται μικρύτερα ἀπὸ ἄλλας φορές. Τότε ἀφίνει ἐλευθέρας ἐκτάσεις μεγάλας, αἱ ὁποῖαι πρὶν ἦσαν σκεπασμέναι μὲ νερόν. Τὰ ψάρια, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν ἡμερολόγιον, δὲν προβλέπουν φυσικὰ τὴν περίστασιν αὐτήν, καὶ πολλὰ ἀπὸ αὐτά, ὅσα δὲν ἐπρόφθασαν νὰ κολουθήσουν τὸ ρεῦμα, εὐρίσκονται ἔξωφρα φυλακισμένα εἰς μικροὺς λάκκους τοῦ πυθμένος, γεμάτους νερόν, ἢ εἰς μικρὰς δεξαμενάς, σχηματιζομένας μέσα εἰς τὰ κοιλώματα τῶν βράχων. Δυστυχία των, ἂν κανένας ψαρῶς τὰνακαλύψῃ, πρὶν ἔλθῃ ἡ παλλίρροια διὰ νὰ τοὺς δώσῃ τὴν ἐλευθερίαν των!

Μόλις ἡ θάλασσα ἀρχίσῃ νὰ τραβιέται, οἱ ψαράδες, ἀκόμη δὲ καὶ πολλοὶ χωρικοί, οἱ ὁποῖοι μόνον ἐκείνας τὰς ἡμέρας ψαρεύουν, ἀκολουθοῦν βῆμα κατὰ βῆμα τὴν ἀμπώτιδα. Κάπου-κίπου μερικὰ αὐλάκια τοὺς φράζουν τὸν δρόμον, ἀλλὰ τὰ περνοῦν γενναίως, ἢ ἂν δὲν θέλουν ἂν πελαγώσουν, κάμνουν τὸν γύρον καὶ τὰ παρὰ κάμπτον.

Ἀφοῦ φθάσουν εἰς κάποιαν ἀπόστασιν, ἀρχίζουν τὸ ψάρευμα. Αὐτοὶς ἐδῶ πιάνει μίαν γλῶσταν, ὁ ἄλλος καμακίζει ἓνα γόγγρον, τρίτος ξεσκεπάζει ἓναν ἀστακόν, κρυμμένον κάτω ἀπὸ μίαν μεγάλην πέτραν, τέταρτος βουτᾷ τὴν ἀμπόχην εἰς λάκκον, ὅπου κολυμβᾷ ὁλόκληρον

τὸν τάγμιν γαρίδων, πέμπτος καταγίνεται νὰ ξεκολῇ ἀπὸ τοὺς βράχους πεταλίδες, στρεῖδια, ἀχιδάδες, χάδαρα, καὶ ἄλλα τέτοια θαλασσινὰ, μὲ πρᾶδοξα ὀνόματα καὶ παραδοξότερα σχήματα.

Ἐπρεπε νὰ περιπατήσουν ἓνα μεγάλο διάστημα, ἕως νὰ φθάσουν εἰς τὸ μέρος, ὅπου τὸ ψάρευμα ἀρχίζει νὰ γίνετα καρποφόρον. Ἀλλ' ὁ Ἀνδρῆκος καὶ ἡ Διονυσία εἶχον πόδια γερά, ὅσον διὰ τὴν Ροζαλίαν, καθιτμένη ἐπάνω εἰς τὸ κοφίνι, ἀνεπλήρωνε μὲ τὴν ἐργασίαν τῆς γλωσσούλας τῆς τὴν ἀργίαν τῶν πυθῶν τῆς.

Ἄμυ ἐφθασαν εἰς τὸ κατάλληλον μέρος, ὁ Τζανῆς ἐκατέδασε τὴν μικρὰν φλύαρην. Ἐκείνη ἄρπαξεν ὑπερφάνως τὴν ἀμπόχην τῆς καὶ τὸ καμάκι τῆς, —μὲ τὸ ὁποῖον ὀλίγον ἔλειψε δύο-τρῖς φορές νὰ βγάλῃ τὰ μάτια τῆς,—καὶ ἄργισε νὰ τρέχῃ ὀπίσω ἀπὸ τὸν ναύτην.

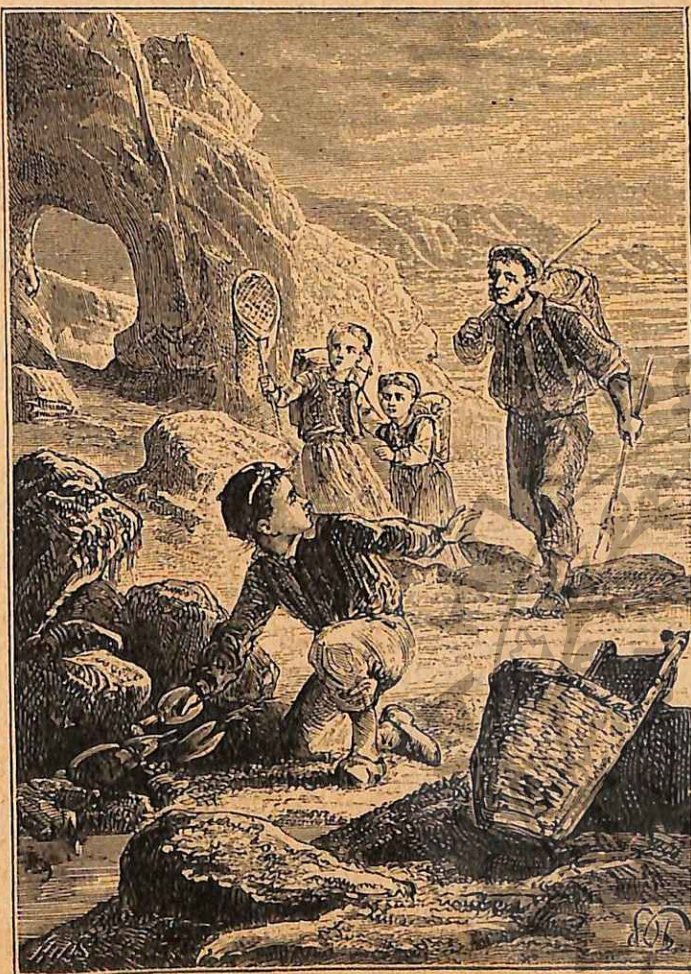
Ἄν ὁ Τζανῆς ἐννοοῦσε νὰ κόμῃ ψάρευμα σοδαρόν, οἱ μικροὶ τοῦ ἀκόλουθοι θὰ τὸν ἐδυσκόλευον μᾶλλον παρὰ θὰ τὸν ἐβοηθοῦσαν. Ἀλλ' ὁ σκοπὸς τοῦ ἡτο προπάντων νὰ τοὺς δισκειδάσῃ. Καὶ τὸ ψάρευμα ἤρχισε μὲ μεγάλον ζήλον, μὲ γέλια καὶ μὲ χαράν.

Κάθε φορὰν ποῦ τὰ πιὰ διὰ ἐπιαναν κανένα ψαράκι, ὃχι μεγαλύτερον ἀπὸ τὸ δακτυλάκι των, ἔτρεχαν νὰ τὸ δεῖξουν εἰς τὸν Τζανῆν, ὁ ὁποῖος ἔκαμνε τὸν ἐκστατικόν. Κάπου-κίπου, ὁ ναύτης ἐπετοῦσεν εἰς τὸ πέραςμα τῆς Διονυσίας ἢ τῆς Ροζαλίας καμμίαν γλῶσσαν, καμακισμένην ἤδη ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἴδιον.

Τί χαρὰ τότε! Ἡ Διονυσία ἠμποροῦσεν εὐκολὰ νὰ εἰσέλθῃ πρώτη καὶ νὰ συλλαβῇ αὐτὴ τὸ ὠραῖον ψάρι· ἀλλ' ἐπιτήδης ἐστίκετο νὰ τὴν ξεπεράσῃ ἡ Ροζαλία, ἡ ὁποία ἔτρεχε μὲ ὅλην τῆς τὴν γρηγορίδαν, νομίζουσα ὅτι ἡ γλῶσσα θὰ φύγῃ...

Ἄλλοτε ὁ Τζανῆς ἐβάζε κρυφὰ εἰς τὸ κοφίνι τῶν κοριτσιῶν ἢ τοῦ Ἀνδρῆκου καμμίαν βελονίδα, καὶ ἡ χαρὰ τοῦ πλέον ἦτο νὰ κοῦῃ τὰς κρυγὰς τῆς ἐκπλήξεως τῶν μικρῶν, ὅταν ἀνεκόλυπται ἔξωφρα τὸ ψάρι. Τὸ οὐρανοκατέβητον.

Ὁ Ἀνδρῆκος εἰργάζετο μὲ τὴν καρδιά του. Ἐπειδὴ εἰς τὰς τρύπας τῶν βράχων εὐρίσκονται κάποτε

« Ἐδῶ, τρεῖς! Τζανῆ! βοήθεια! » (Σελ. 50, στήλ. α'.)

σκυλόφαρα που δαγκάνουν άσχημα, ή άστακοί ίκανοί να πληγώσουν με τας δαγκάνας των τὸ τρυφερόν χέρι παιδιοῦ, ή Μαριάννα και ὁ Τζανῆς είχαν συστήσει εἰς τοὺς μικροὺς ψαράδες να προσέχουν. Ἀλλὰ ὁ πολὺς ζήλος τοὺς ἔκαμνε να λησμονοῦν τὰ πάντα.

Ἐνῶ ὁ Τζανῆς ἀδειαζεν εἰς τὸ κοφίνι τῆς Ροζαλίας τὰς γαρίδες ποὺ εἶχε πιάσει μετὰ τὴν μεγάλην ἀμπόχην, ἀκούει ἔξαφνα κάτι ξεφωνητά!... Ἦτο ὁ κύρ Ἀνδρῆκος, παλεύων μ' ἕνα πελώριον ἀστακόν.

— Ἐδῶ, Τζανῆ! τρέξε! βοήθεια!
— Τί εἶνε; ἠρώτησεν ὁ ναύτης τρέχων πρὸς τὸ παιδίον.

— Ἐπίασα ἕναν ἀστακόν.
— Φέρε τον λοιπόν!
— Μὰ δὲ θέλει να μάψισι!

Ὁ Τζανῆς ἄρξατο να γελᾷ. Βεβαίως, ή πληγὴ τοῦ Ἀνδρῆκου δὲν ἦτο ἐπικίνδυνη. Ἀλλ' ή Διονυσία ἐνόμιζεν ὅτι πάει πιά, ἐκάθη ὁ ἀδελφός της, και ἦτο ἐτοιμὴ νάρχισι τὰ κλάμματα. Ἡ Ροζαλία πάλιν ἐκρύβετο ὀπίσω ἀπὸ τὸν Τζανῆν.

Ὁ ναύτης ἐπλησίασε τὸν μικρὸν Μοράνδον και ἔχωσε τὸ τραχύ του χέρι εἰς τὴν τρύπαν.

— Αἰ! ἐφώναξεν ὁ Ἀνδρῆκος.

— Νά τος ὁ κακοῦργος! εἶπεν ὁ Τζανῆς, τραβῶν ἀπὸ τὴν τρύπαν ἐνα μεγάλον ἀστακόν, ή δαγκάνα τοῦ ὁποίου ἐσφίγγεν ἀκίμη τὸ χέρι τοῦ Ἀνδρῆκου.

Τοῦ ἔβαλαν ἀνάμεσα εἰς τὰ δύο δόντια τῆς δαγκάνας ἕνα ξυλαράκι, διὰ νὰ μὴν εἰμπορῇ πλέον νὰ δαγκάσῃ κανένα! ἔπειτα τὸν ἔρριψαν μέσα εἰς τὸ κοφίνι, ἀφοῦ πρῶτα τὸ ἄδειασαν ἀπὸ τὰ φύκια.

— Εἶδατε τί ἀσάκαρο ποὺ ἔπιασα! ἔλεγεν ὑπερηφάνως ὁ Ἀνδρῆκος, τριβὼν τὸ χέρι του, ποὺ του ἐπονοῦσεν ἀκομὴ ὀλίγον.

— Μὰ πῶς ἐσύ, παιδί, στὴν ἡλικία σου, καὶ μάλιστα γυιὸς ψαρά, στέκεσαι νὰ σε δαγκάνουν ἔτσι οἱ ἀστακοί, και ἔπειτα ξεφωνίζεις γιὰ τόσο μικρὸ πρᾶγμα; εἶπεν ὁ Τζανῆς πρὸς τὸν Ἀνδρῆκον.

— Μὰ μ' ἔσφιγγε δυνατὰ ὁ ἀστακός!

— Ὁ ἄνδρας πρέπει νὰ ὑπομένῃ τὸν πόνο χωρὶς ξεφωνητά.

— Δὲν θὰ ξεφωνίσω πιά, Τζανῆ μου.

— Ὁμως... μπορῶ νὰ σε φωνάζω... εἰ;

— Αὐτὸ πιά, ἄς εἶνε!... Ἀ, νά! Ἐκεῖ-πέρα βλέπω ἕνα σκυλόφαρο ποὺ πηδᾷ. Δὸς του μιὰ καμακιά μὴ μας φύγῃ!

— Ὅχι! εἶνε ή σειρά μου! ἐφώναξεν ή μικρὰ Ροζαλία.

Καὶ πάλλουσα τὸ δίκρανόν της, ὥρμησε κατὰ τοῦ σκυλόφαρου, τὸ ὁποῖον ἐπολεμοῦσε νὰ φθάσῃ εἰς ἕνα λάκκον.

Τὰ ζῶα αὐτὰ ἔχουν τὸ στόμα ὥπλισμένον μετὰ δόντια, και τὸ δέρμα των εἶνε τόσο τραχύ, ὥστε τὸ μεταχειρίζονται διὰ νὰ στιλβόουν τὸ ξύλον. Ἀλλ' αὐτὸ ἦτο μικρόν διαφορετικόν ὁ Τζανῆς δὲν θὰ ἄφινε τὴν Ροζαλίαν νὰ το κτυπήσῃ μόνῃ της.

Μετὰ μεγάλην ἀφοβίαν, τὸ κοράσιον ἐσφενδόνισε τὸ δίκρανον, ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ ζῶον, ἐκτύπησε τὴν ἄμμου. Τὸ ζῶον, θυμωμένον ποὺ ἔβλεπε νὰ τοῦ φράξουν τὸν δρόμον, ἄνοιξε τὸ στόμα του ἀπειλητικόν. Ἡ Ροζαλία, ή ὁποία εἶχε σηκώσῃ τὸ ὄπλον της διὰ νὰ καταφύγῃ δευτέρον κτύπημα, ἔκαμιν ἄλλην σκέψιν, πλέον φρόνιμην, ἄμω εἶδε τὰ δόντια τοῦ σκυλόφαρου! διότι, ἀντὶ νὰ προχωρήσῃ, ὑπεχώρησε πρὸς τοὺς συντρόφους της, οἱ ὁποῖοι ἔβαλαν τὰ γέλια.

Ἡ ὑποδοχὴ αὐτὴ προσέβαλε τόσο τὸ κοράσιον, ὥστε ἐφιλοτιμήθη νὰ κυνηγήσῃ και πάλιν τὸν ἐχθρόν, ὁ ὁποῖος εἶχε κρίνῃ καλὸν νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν και αὐτός... Πρέπει νὰ εἰποῦμεν, — σιγὰ και μετὰξὺ μας, — ὅτι ή Ροζαλία τὸν ἐκτύπησεν ἀπὸ πίσω, ἀλλὰ τέλος πάντων, αὐτὴν τὴν φοράν, κατάρθωσε νὰ τὸν πληγώσῃ.

— Μπράβο! μπράβο! τῆς ἐφώναξεν ὁ Τζανῆς.

Καὶ μετὰ ἐπιτηδεῖαν καμακιὰν εἰς τὸ κεφάλι, ὁ ναύτης ἀπετελείωσε τὸ σκυλόφαρον.

Ἡ Ροζαλία, κατακόκκινη, λαχανιασμένη, ἄπλωσεν, ὡς νὰ ἦτο ξίφος, τὸ δίκρανόν της ἐπάνω εἰς τὸ σῶμα τοῦ νικημένου ἐχθροῦ. Εἶχε τὸ ὕψος στρατηγοῦ νικηφόρου.

— Πρόσεξε! μπορεῖ νὰ ζῇ ἀκόμῃ! τῆς ἐφώναξεν ὁ Τζανῆς.

Ἡ Ροζαλία δὲν ἠμπόρεσε νὰ μὴ κάμῃ κίνημα τρόμου, ἕνα μικρὸν πήδημα πρὸς τὰ ὀπίσω, πολὺ ἀταξιαστὸν διὰ νικηφόρον στρατηγόν, και ὅταν ἐνόησεν, ἀπὸ τὰ γέλια τοῦ Ἀνδρῆκου και τῆς Διονυσίας, ὅτι ὁ Τζανῆς τὴν ἐπερίπαιξε, τῆς ἐξυνοφάνη. Ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ πλέον!

Τὸ σκυλόφαρον ἐρρίφθη εἰς τὸ κοφίνι, νὰ κάμῃ συντροφιά τοῦ ἀστακοῦ και τῶν ἄλλων μικρῶν ψαριῶν, ποὺ θὰ ἦσαν καμμιὰ σαρανταριά.

Ἦστερ' ἀπὸ ὀλίγον, τὰ παιδιὰ ἄρχισαν νὰ κουράζονται.

— Πᾶμε σπῆτι, εἶπεν ὁ Τζανῆς.

— Ὅχι, ὄχι! ἐφώναξεν ὁ Ἀνδρῆκος ἀκόμῃ!

— Ἀκόμῃ! ἐπανέλαθεν ή Ροζαλία.

Ὁ καλὸς Τζανῆς ὑπήκουσεν. Ἐξκολούθησαν τὸ ψάρευμα, προχωροῦντες ὅσον ἔφευγεν ἐμπρός των ή θάλασσα...

Ἐπιτέλους ὁ Τζανῆς εἶδεν ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ ἐπιστρέψουν. Ἡ Ροζαλία ἦτο μισοκοιμισμένη, ή Διονυσία κατάνοχη, και

ὁ Ἀνδρῆκος ἐκάθητο εἰς κάθε βράχον. Πῶς θὰ ἐγύριζαν ὀπίσω; Εἶχαν προχωρήσῃ ὅσον ἔβαστοῦσαν, χωρὶς νὰ κρατήσουν δυνάμεις διὰ τὸν γυρισμόν...

Ὁ Τζανῆς ἔβαλε φρέσκα φύκια ἐπάνω ἀπὸ τὰ ψάρια, και ή Ροζαλία ἔλαβε πάλιν τὴν θέσιν της εἰς τὴν βάρχην τοῦ ναύτου, τοῦ ὁποίου ἐκρατοῦσε τὸ κεφάλι ὡς στήριγμα.

Μολονότι ή Διονυσία δὲν παρεπονείτο, ὁ Τζανῆς τὴν ἐλυπήθη. Τὴν ἐσήκωσε λοιπὸν στὴν ἀγκαλιά του και τὴν ἐκούβαλυσεν ἔτσι ὡς τὴν ἀκρογιαλιάν.

— Σὰς κουράζω! ἔλεγεν ή μικρά, ή ὁποία ἤθελε νὰ ὑπάγῃ μετὰ πῶδια.

— Ὅχι, ἀπαντοῦσεν ὁ ἀγαθὸς ναύτης: μού κάμνεις ἀντισήκωμα εἰς τὸ κοφίνι και ἔστῃ μεγάλη γαρίδα ποὺ κάθεται ἀπάνω.

«Μεγάλῃ γαρίδᾳ» ἔλεγε τὴν Ροζαλίαν. Καὶ τότε ἐκείνη, διὰ νὰ ἐκδικηθῇ, τοῦ ἐτραβοῦσε τὰ μαλλιά.

Καὶ ὁ Ἀνδρῆκος ἤθελε νὰ σταματήσῃ τρεῖς τέσσαρες φορές! ἀλλ' ὁ Τζανῆς τὸν ἐφιλοτιμοῦσε μετὰ τὰ λόγια και τὸν ἔκαμνε νὰ περιπατῇ.

Ἐπιτέλους ἐφθασαν εἰς τὸ σπῆτι. Ὁ Τζανῆς ἄφισεν εἰς τὸ τραπέζι τὸ κοφίνι του και τὰ δύο κορίτσια, τὰ ὁποῖα ἐξύπνησαν διὰ νὰ τον φιλήσουν και νὰ παρασταθοῦν εἰς τὴν ἐπίδειξιν τῆς λείας των.

Δι' ἀληθινούς ψαράδες, ή συγκομιδὴ δὲν θὰ ἐφαίνετο πλουσία! ἀλλὰ διὰ παιδιὰ ἦτο θαυμαστή. Ἡ Μαρριάννα λοιπὸν δὲν ἔκρυψε τὸν θαυμασμόν της, και φαντασθῆτε πιά τὴν χαρὰν και τὸ καμάρι τῶν παιδιῶν!

Εἶχεν ἀποφασισθῇ νὰ περιμένουν τὸν πατέρα διὰ τὸ δεῖπνον! ἀλλὰ τὰ καϊμένα τὰ μικρά δὲν ἠμποροῦσαν νὰ σταθοῦν ἀπὸ τὴν κούρασιν και ἀπὸ τὴν νύσταν. Ἡ Μαρριάννα τοὺς ἐψήσεν ἀμέσως λίγα ψαράκια και τοὺς ἔδωσεν ἀπὸ λίγες τηγανιτές.

Ἐργαζν μετὰ κλειστά μάτια και εὐρέθησαν εἰς τὸ κρεβάτι των, χωρὶς νὰ ξεύρουν πῶς. Μετὰ πέντε λεπτά ἐκοιμῶντο βαθύτατα. Εἶπαν μάλιστα ὅτι ὁ Ἀνδρῆκος, ὁ ὁποῖος εἶχε παραφάγγῃ, ἐρροχάλιζεν. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲ τὸν πιστεύω.

Ἡ Μαρούσα ἐγύρισεν εἰς τὰς ἐπτά μετὰ ζῶα! τὰ ἔβαλεν εἰς τὸν σταῦλον και ἔκαμε λαμπρὰ τὰ καθήκοντά της ὡς βοσκοπούλα.

Ἐμῶθεν ἔπειτα εἰς τὸ σπῆτι και ἄρχισε νὰ βοηθῇ τὴν Μαρριάνναν, ή ὁποία ἐτοίμαζε τὸ δεῖπνον. Ἦτο τὸ πρῶτον εὐπρεπὲς κάπως ἀνοικοκυριόν, τὸ ὁποῖον ἔβλεπε. Τὸ κάθε τί τῆς ἐφαίνετο νέον, τὸ κάθε τί ἦτο δι' αὐτὴν ἐκπληξίς, τὸ κάθε τί τῆς ἐφαίνετο θαυμαστόν. Καὶ ή Μαρριάννα, ἐκολακεύετο πολὺ.

Τὸ δυστυχισμένον κοριτσάκι δὲν ἤξευ-

ρε νὰ κάμῃ μεγάλα πράγματα! ἀλλὰ παρετήρει μετὰ τὴν προσοχὴν και ἐμάντευε τόσο καλὰ ὅτι δὲν ἤξευρεν, ὥστε κατάρθωνε πάντοτε νὰ γίνεταί χρησιμη. Ἡ ἀγαθὴ Μαρριάννα τὴν ἐσυμπάθησεν ἀμέσως, ὅπως και ὁ Τζανῆς.

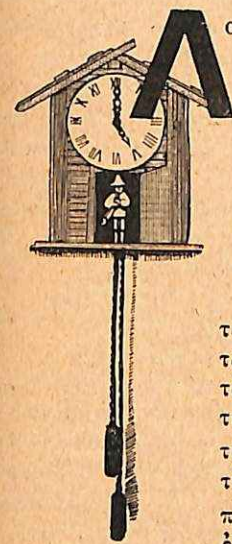
Μετὰ τὴν παλῖρροιν ἐφάνη και ή βάρκα τοῦ Ἀντώνη. Ὁ Τζανῆς ἐπῆγε στὴν ἀκρογιαλιάν και ἐπερίμενε τὸν φίλον του, διὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ εἰς τὸ ξεφόρτωμα τῶν ψαριῶν.

[Ἐπετα συνέχεια] ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ
[Κατὰ τὸ γαλλικόν τοῦ Alfred de Bréhat]

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΗΣ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

οἶπον, καθώς σὰς εἶπα τὴν ἄλλην φοράν, ή Ἐλίσα ἔτρεξε νανοῖξῃ τὴν θύραν. Ἐκεῖ συνήφθη μικρὸς διάλογος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὁμως δὲν ἠμπόρεσα νὰκούσω παρὰ μερικὰ τελικὰ νῖ, ἡχηρότατα, και κουδουνιστά, τὰ ὁποῖα διηγωνίζοντο πρὸς τὸ ὠρολόγιον τοῦ τοίχου, σημαῖνον τὴν στιγμὴν ἐκείνην πέντε ὥρας. Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθεν εἰς

τὴν τραπεζαρίαν νεαρὰ κόρη, ὅχι μεγαλύτερα τῶν δεκαῖξ ἑτῶν, ή ὁποία εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς μού ἐφάνη σεμνή, σοβαρὰ και συνεσταλμένη. Εὐμορφὴ πολὺ δὲν ἦτο, ἀλλὰ και τὰ γυαλιὰ ποὺ ἐφοροῦσε, τὴν ἀσχημίζαν ἴσως περισσότερον. Τὸ ἐξωτερικόν της δὲν εἶχε καμμίαν χάριν νεανικὴν, και ή ἐνδυμασία της ἦτο μὲν ἀπλή, ἀλλὰ και κάπως ἡμιλημένη, και ὀλίγον ἀκαλαίσθητος. Οἱ δὲ τρόποι της, τὰ κινήματα, τὸ μείδιμα και ὁ χαιρετισμός της, δὲν ἦσαν διόλου ταιριαστά μετὰ τὴν ἡλικίαν της. Ἐν γένει ὁμοιάζε μετὰ γρηούλαν, ή ὁποία διετῆρει κοντὰ τὰ ρουσάνια, μαῦρα τὰ μαλλιά και ἀνθρόν τὸ πρόσωπον.

Ἡ Ἐλίσα ἔσπευσε νὰ με συστήσῃ, και ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω, ὅτι ή νέηλος δὲν ἐφάνη δυσαρεστηθεῖσα διὰ τὴν συνάντησιν.

— Ἀ, ὑμεῖς εἰσθε ὁ κύριος Φαίδων; μού εἶπεν. Ἀγάλλομαι σφόδρα... — Ἐξηλώθηκεν ή σφόδρα τοῦ ἐπανωφορισμοῦ! εἶπεν ὁ Ἰάσων, σκύψας πρὸς τὴν ἐξαδέλφην του.

Ἦτο τὸ σύνθημα, — και ή πρόφασις, — τοῦ γέλωτος.

— Θὰ εἰσθε, φαίνεται, συνδρομητρια τῆς Διαπλάσεως, εἶπα πρὸς τὴν δεσποινίδα Ἀνδρομάχην.

— Μάλιστα... δηλαδὴ ἄλλοτε, ὅταν ἤμην μαθήτρια, ἀπεκρίθη. Καὶ δύνασθε νὰ πιστεύσητε, ὅτι μετ' ἡδονῆς ἀνεγίνωσκον τὰς «Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολάς». Οὐχ ἦττον ὁμως, ή γλῶσσα αὐτῶν, ποὺ και πού, δὲν μοι ἐφαίνετο δόκιμος. Ἀλλ' εἰσθε λίαν δεδικοιολογημένος, διότι ἀπετεινέσθε πρὸς παιδιὰ, και κατὰ συνέπειαν, φυσικῶς τῷ λόγῳ, ἔπρεπε νὰ γράψητε ἀπολύστερον.

Ἐμμεῖνα ἐκπληκτος μετὰ τὴν φρασολογίαν αὐτὴν, τὴν ὁποίαν πρῶτην φοράν ἤκουα ἀπὸ ἀνθρώπῳ στόμα, — ἔστω και διοπτροφόρου, — ἀλλὰ τοῦτο δὲν μ' ἐμπόδισε νὰπαντήσω.

— Δηλαδὴ, εἶπα, δὲν εἶνε μόνον αὐτὸς ὁ λόγος. Εἶμαι τῆς ιδέας ὅτι πάντοτε πρέπει νὰ γράφῃ κανεὶς ὅσον τὸ δυνατὸν ἀπλοῦστερα, και σχεδὸν-σχεδὸν ὅπως ὁμιλεῖ.

— Ἀλλὰ δὲν ἐξάγεις τὸν πῖλόν σου; εἶπε σοβαρωτάτῃ ή Ἐλίσα, καθώς γνωρίζουσα φαίνεται, ὅτι ή ἐθιμοτυπία ἀπατεῖ νὰ ἐμιλῇ κανεὶς τὴν γλῶσσαν τοῦ ξένου του, — τουλάχιστον ὅταν τὴν γνωρίζῃ.

— Συγγνώμην... ἐλητμόνησα! εἶπεν ή Ἀνδρομάχη. Καὶ ἤρχισε νὰ ἐλευθερόνεται ἀπὸ τὰ περιττά, — καπέλον, μπέρταν, χειρόκτια, — ἐν μέσῳ γενικῆς σιωπῆς. Παρετήρησα, ὅτι ή παρουσία της ἐφόβιζε κάπως τὰ παιδιὰ και τὰ ἔκαμνε, ὅταν δὲν ἐγέλοῦσαν, νὰ κάθονται ἡσυχα. Ἐγὼ, μετὰ ὅλην μου τὴν ἡλικίαν, δὲν τὸ εἶχα κατορθώσῃ. Βλέπετε, τὰ ἐλλήνη καὶ ἐπιβάλλονται...

— Ἦκουσα ὅτι ἔχετε δίπλωμα μετὰ ἄριστα, εἶπα ἔπειτα πρὸς τὴν Ἀνδρομάχην, και δὲν σὰς ἐπερίμενα τόσο νέαν. Σὰς συγχαίρω!

— Εὐχαριστῶ πολὺ, ἀπεκρίθη, ἀξιοπρεπῶς. Τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι κατεπονῆθην, ἀλλ' οἱ πόνοι μου ἀντημείφθησαν.

— Οἱ δικοί μου πόνοι ἀνταμείβονται μετὰ βεντούζας! ἐψιθύριεν ὁ ἀδιόρθωτος Ἰάσων.

Σιγηλὸς γέλως ἐγέμισε τὸ δωμάτιον. Ἡ Ἀνδρομάχη, ή ὁποία δὲν εἶχεν ἀκούσῃ τὴν πρὸ φασιν, ἐφάνη ἐκπληγμένη.

— Πόθεν ή ἐλαρότης αὐτῇ; ἠρώτησεν. — Ἀπὸ τοὺς πόρους ποὺ εἶπατε, ὁ παρακαθήμενός μου θυμῆθηκε τὰς βεντούζας, ἔσπευσε νὰ εἶπῃ μιὰ ἐξαδέλφη.

— Πρὸ! ἔκαμιν ή δεσποινὶς Παρουσῶν, τί πρόστυχος λέξις! Αἱ βεντούζαι, φίλαι μου, ἐλληνιστὶ λέγονται σκυλάκι.

— Μὰ κάμνουν σῦκα; ἠρώτησεν ὁ Ἰάσων τὴν «παρακαθήμενην» του.

Ἐν τῷ μεταξύ ή Ἐλίσα προσέφερεν εἰς τὴν φίλην της τσάι και τὴν ἐπερι-

ποιεῖτο, ἐνῶ ἐκείνη, συνομιλοῦσα ὀλονέν μαζί μου, ἔλεγεν, ὡς ἐν παρενθέσει, τάμιμητα ταῦτα:

— Εὐχαριστῶ... ἀρκεῖ... μόνον ἐν κύπελλον τεῖου πίνω... μετὰ ὀλίγον φλοῖον λειμωνίου και μετὰ τρία τεμάχια σακχάρους... εὐχαριστῶ... ἀπὸ τὸν πλακοῦντα προτιμῶ τὰ δίπυρα... δὸς μοι τὴν λαβίδα... εὐχαριστῶ.

Τὴν προηγουμένην ἡμέραν, ὁ Ἀραμῖς, ὁ ψάλτης τῶν δημοτικῶν τραγουδιῶν, εἶχε πᾶσιν μίαν συναυλίαν. Ἡ δεσποινὶς Παρουσῶν εἶπεν ὅτι παρευρέθη, και φυσικὰ τὴν ἠρώτησα περὶ τῶν ἐντυπώσεών της.

— Γηθόσουν! ἀνέκραξεν! λογιζώ ἐμαυτὴν εὐτυχῇ, διότι ἡξιώθην νὰ παρευρεθῶ! ή μουσικὴ θαυμασία, ή φωνὴ γλυκυτάτη. Ἀλλὰ τί νὰ σας εἶπω! Ἡ γλῶσσα τῶν ἀσμάτων ἐλεεῖν ή και τρισαθλία. Ἐννοῶ ὅτι ὁ ποιμὴν, ὁ ὁποῖος τὰ ψάλλει, δὲν ἡδύνατο νὰ ἐννοῇ ὑψηλοτέραν γλῶσσαν! ἀλλὰ προκειμένου νὰ τα ψάλλῃ ἐνώπιον ἐκλεκτοῦ κοινοῦ, φρονῶ ὅτι ὁ κύριος Ἀραμῖς ἡδύνατο νὰ τα μεταφράσῃ.

— Ναί, εἶπα! ἐξύρετε ἕνα δημοτικὸ τραγοῦδι ποὺ λέγει: «Τοῦ Κίττου ή μάνα κάθουνταν ἐτοῦ ποταμοῦ τὴν ἄκρη»; Κάποιος δάσκαλος το μετέφρασε: «Τοῦ Κίττου ή μήτηρ κάθητο ἐπ' ἄκρης ποταμοῦ...»

Τὸ ἀκροατήριον ἐξερράγη εἰς θορυβώδεις γέλωτας! ἀλλ' ή δεσποινὶς Παρουσῶν ἐνθουσιάσθη.

— Μάλιστα! ἀνέκραξεν! οὕτω τὸ ἐννοῶ! οὕτω!

Εἶπαμεν ἀκόμῃ μερικὰ, ἐπίσης τερπνὰ καὶ... διδακτικά, προκαλέσαντα τὰ σχόλια τοῦ Ἰάσωνος και τὰ γέλια τῶν «παρακαθήμενων» και ζητήσας ἀπὸ τὴν εὐγενικὴν Ἐλίαν «τὸν πῖλόν μου και τὴν βακτηρίαν μου» — ἐπιτέλους δὲν ἐβάσταξα και ἐγὼ! — τοὺς ἀπεχαίρετῃσα. Μόνον ὅταν ἐβγήκα εἰς τὸν δρόμον, ἔκαμα τὸν σταυρόν μου.

Καὶ ἐπειδὴ ἀντικρὺ ἀκριβῶς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου μου εἶνε Ἐκκλησία, τοῦτο δὲν ἐξέπληξε κανένα.

Οὕτως ἐγνώρισα τὴν διάσημον δεσποινίδα Παρουσῶν, ή ὁποία εἶνε τόσο περὶ ζήτητος εἰς τὸν κύκλον της, ὅχι μόνον διὰ τὴν καλωσύνην της, ἀλλὰ και διότι φαδρύνει τοὺς πάντας, μετὰ τὴν μανίαν ποὺ ἔχει νὰ ἐλληνίσῃ. Καὶ ἀνεγνώρισα, ὅτι σωστότατα μού την εἶχε ζωγραφίσῃ, πρὶν ἐλθῇ, ή Ἐλίσα. Ἐν μόνον πρᾶγμα δὲν κατόρθωσα νὰ ἐννοήσω: Πῶς εἶνε δυνατόν, κόρη φρόνιμη, καλὴ, ἀνεπτυγμένη, «ἀριστοῦχος» τοῦ Ἀραμῆκου, ζῶσα εἰς τὰς Ἀθήνας ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1903, πῶς εἶνε λέγω δυνατόν, νὰ ὁμιλῇ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον! Τὸ ἐννοεῖτε σεις;

Σὰς ἀσπάζομαι

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Ἡ Ψιφίνα παραμονεύει... Ποῦ εἶνε ἡ λεία της;

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Η ΠΛΑΚΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΦΑΓΓ

1

Αιμιλία

«Θά σας εξομολογηθῶ κάτι τί, κυρία Φάγγ: Ἐδῶ πεθαίνω τῆς πείνας» σὰς το λέγω χωρὶς καμμίαν ὑπερβολήν· πεθαίνω τῆς πείνας κυριολεκτικῶς! Δὲν τολμῶ νὰ φάγω εἰς τὸ τραπέζι, ἐπειδὴ ἡ γιαγιά κυττάζει μ' ἕνα παράξενον τρόπον καθὼς μπουκιά ποῦ βάζω στὸ στόμα μου, καὶ ἐπειδὴ ἐντρέπομαι ἀληθινὰ νὰ ἔχω ἐγὼ τόσην ὀρεξιν, ἐνῶ ἐκεῖνη τρώγει σὰν πουλί, τόσον ἀκριβῶς ὅσον χρειάζεται διὰ νὰ μὴν ἀποθάνῃ ἐξ ἀστικίας, καθὼς λέγει ὁ ἀδελφός μου Νέδ. Ἴσως γι' αὐτὸ εἶνε τόσον λεπτή· ἀλλ' ἐγὼ ποῦ δὲν βλέπω τὴν ὥραν νὰ μεγαλώσω;.. Ἀπελπισία!

«Σήμερα, παραδείγματος χάριν, δὲν ἔφαγα παρὰ ἕνα κομματάκι κρέας, ὅχι μεγαλῆτερο ἀπὸ ἕνα αὐγὸ. Καὶ εἶπα μὲ τὸν νοῦν μου:

«Θὰ ἦτο πολὺ κρῖμα νὰποθάνω εἰς πτόσφ τρυφερὰν ἡλικίαν· ἄς ὑπάγω νὰ εὕρω κανέν ἐστιατόριον, διὰ νὰ συμπληρώσω τὴν καθημερινήν μου τροφήν.» Ἡ βροχή ἐπιτέλους εἶχε παύσῃ. Ἐρρίψα ἕνα πικρὸν βέλο εἰς τὸ καπέλό μου καὶ ἐξῆλθα, μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι θὰ ἐπερνούσα ἀπαρατήρητη. Ἀφοῦ, τρεῖς ἡμέρας τώρα ποῦ εἶμαι ἐδῶ, δὲν εἶχα ἰδῇ παρὰ τὴν Χαράν Σάμβορν, δὲν ἐπρεπε νὰ νομίζω ὅτι ἤμουν ἐντελῶς ἀγνωστὴ εἰς τὸ Κιμπασσέτον; Καὶ ὅμως!..

«Δὲν ἤξευρα πρὸς ποῖον μέρος νὰ διευθυνθῶ, καὶ τὸν πρῶτον ἄνθρωπον ποῦ εἶδα, τὸν ἐπλησίισα μὲ θάρρος καὶ τὸν ἠρώτησα:

«— Δὲν μου λέγετε, σὰς παρακαλῶ, ποῦ εἰμπορῶ νὰ εὕρω ἕνα ρεστωράν;»

« Μόλις διετύπωτα τὴν ἐρώτησίν μου, ἐκεῖνος ἐστὶν κωσεν ἐπάνω μου τὰ μεγάλα του μάτια κατὰπληκτα.

«— Ρεστωράν εἴπατε;

«—Μάλιστα, κύριε.

«— Μὰ γι' αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέρος θέλετε νὰ πῆτε; Ἐμεῖς τὸ λέμε Κάτω Χωριό.

«—Μάλιστα, τὸ ξεύρω, ἀπήντησα, νομίζουσα ὅτι εἶχα νὰ κόμω μὲ κανένα ἡλίθιον. Ἀλλὰ δὲν σας ἐρωτῶ γι' αὐτὸ. Ἦθελα νὰ μάθω ποῦ ὑπάρχει κανένα ρεστωράν.

«—Δὲν ἄκουσα ποτέ μου τέτοιο ὄνομα, ὑπέλαβεν· ἴσως νὰ ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποῦ το λέγουν ἔτσι, ἀλλὰ ἐμεῖς ἐδῶ τὸ λέμε πάντα Κάτω-Χωριό.

«Ἦτο φανερόν ὅτι δὲν ἤξευρε τί του ἔλεγα· ἄν τον ἐρωτοῦσα γιὰ μαγέρικον ἢ ταβέρναν, βεβαίως θὰ μ' ἐννοοῦσε καλλίτερα. Ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἤμποροῦσα νὰ πατήσω οὔτε εἰς μαγέρικον οὔτε εἰς ταβέρναν!

«— Μὰ δὲν εἴσθε σῆς ἡ ἐγγονὴ τοῦ Φρειδερίκου Χώβ ποῦ ἤλθατε προχθὲς ἀπὸ τῆ Βοστώνης; μὲ ἠρώτησε τότε. «Ἄν δὲν κάμνω λάθος, τὸ χέρι σας! Ἔτσι; Ἦμουν βέβαιος!» Ὁλοὶ καλὰ λοιπὸν ἐκεῖ-πέρα; Ναι; Καὶ ὁ πατέρας σας πότε θὰ ἔλθῃ στὸ Κιμπασσέτον;... Χρόνια ἔχω νὰ τον ἰδῶ! Πρέπει νὰ σας εἶπε καμμιὰ φορὰ τὸνομά μου: εἶμαι ὁ Ὁξेम. Πᾶξ.

«Ἀπήντησα προθύμως εἰς ὅλας του τὰς ἐρωτήσεις. Περὶ αὐτοῦ ἴσα ἴσα ὁ παππούς μου διηγῆθη χθὲς τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον: Μίαν φορὰν ποῦ ἀρρώστησαν αἱ ἀγελάδες του, ἐσκέφθη νὰ ρίψῃ ἕνα μεγάλο σακκὶ ἀλάτι εἰς τὸ ποταμάκι ποῦ περνοῦ ἀπὸ τὸ λειβάδι του, διότι ἐνόμιζεν ὅτι τὸ ἀλατισμένον νερὸν θὰ τὰς ἰάτρειε!!!

«Τὸ Κιμπασσέτον, τὸ ἵπσιον ἔχει ἀξιώσεις μικρᾶς πόλεως, εἶνε ὅλως διόλου χωριό, καὶ ὅλοι μ' ἐκύτταζαν εἰς τὸν δρόμον ὡς νὰ ἤμουν περίεργον ζῶον. Ἐνόμιζα ὅτι ὀναγώνισον ἐπὶ τοῦ προσώπου μου τὸν σκισμὸν τῆς ἐξόδου μου, καὶ δὲν ἐβλεπα τὴν ὥραν νὰ γλυτώσω. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ δὲν ἤθελα νὰ γυρίσω μὲ ἄδεια χεῖρα, ἐμβόηκα εἰς ἕνα μαγὰζὶ διὰ νὰγοράσω μπισκότα. Πέντε-ἕξ ἄνθρωποι ποῦ ἦσαν ἐκεῖ, διέκοψαν ἀμέσως τὴν συνομιλίαν των διὰ νὰ με παρατηρήσουν.

«— Εἴσατε ἡ ἐγγονὴ τοῦ Φρειδερίκου Χώβ; μού εἶπεν ὁ καταστηματάρχης ἐνῶ μου παρέδιδε τὸ δέμα. Ἄ, γνωρίζω κάλλιστα τὸν πατέρα σας.

«Τὴν στιγμὴν ποῦ ἔβγαίνα ἀπὸ τὸ μαγὰζι, μ' ἐσταμάτησε μία γηραιὰ δεσποινίς, μὲ περρούκαν καὶ μὲ γυαλιά. Ἡ Χαρά μου εἶχεν ἐμιλήσῃ δι' αὐτὴν καὶ ἀπὸ τὴν περιγραφὴν τῆς τὴν ἀνεγνώρισα ἀμέσως: Ἦτο ἡ μὴς Ὁ Νέιλ.

«Μόλις ἔβαλε τὸ χέρι τῆς εἰς τὸν ὤμὸν μου, ἐμάντευσά τί εἶχε νὰ μου εἰπῇ: «Δὲν εἴσθε ἡ ἐγγονὴ τοῦ Φρειδερίκου Χώβ;» Τὸ εἶπε πραγματικῶς, καὶ ἔπειτα προσέθεσε:

«—Τί χαριτωμένο γελαστὸ προσωπάκι! (Ὁλίγον ἔλειψε νὰ σκάσω τὰ γέλια... ἀλλὰ ἐκρατήθηκα.) Δὲν ἐρχεσθε καμμιὰν ἡμέραν νὰ με ἰδῆτε; Θά μου κάμετε μεγάλην εὐχαρίστησιν.

«Ἐγὼ εἶχα μεγάλην εὐχαρίστησιν νὰ φύγω, ἀλλὰ δὲν με ἄφισε γρήγορα. Ἦθελε νὰ με παρατηρήσῃ καλὰ-καλὰ καὶ νὰ ἰδῇ τίνος ὁμοιάζω καὶ τίνος δὲν ὁμοιάζω... Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν ἐξέτασίν τῆς, μὲ παρεκάλεσε νὰ μὴ τὴν λησμονήσω. Ἐκαμὰ τὴν ἀνοησίαν νὰ τῆς ἀποκριθῶ ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν, καὶ ἔφυγα γρήγορα, διὰ νὰ μὴ κάμω καμμιὰν ἀγένειαν.

«Ἰδοὺ τί μου συνέβη κατὰ τὴν πρώτῃν μου ἐξοδὸν εἰς τὸ Κιμπασσέτον. Τίποτε σπουδαῖον βέβαια!

2

Αιμιλία

«ὦ, κυρία Φάγγ, δὲν εἰμπορῶ νὰ σας εἰπῶ πόσον μού ἀρέσει τὸ Κιμπασσέτον, ἀφότου ἀπεφάσισεν νὰ παύσῃ ἡ ἀτελείωτη ἐκεῖνη βροχή! Τὰ δεινὰ βουὰ πρέπει νὰ εἶνε θαυμασίως ὠραῖα τὸ καλοκαίρι, καὶ τὸ ποτάμι εἶνε τῶντι ἀφρισμένον χειμάρρος. Ἡ Χαρά μου εἶπεν ὅτι ὑπάρχουν λαμπροὶ περίπατοι εἰς τὰ περίχωρα, καὶ ὅτι θὰ κάμνω μὲν καλὴ ἐκδρομὰς ἅμα ἔλθῃ ἡ ἀνοιξίς.

«Ἐτελείωσε καὶ ἡ πρώτη ἐβδομάς ἀφότου ἐπῆγα εἰς τὸ Σχολεῖον. Θά σας εἰπῶ πῶς μου φαίνεται, ἀφοῦ ἐπιθυμῆτε νὰ μάθετε. Ἀγαπῶ πολὺ τὴν διδασκαλίαν μᾶς, τὴν μὴς Λαίχπνόντου. Λέγουσιν ὅτι δὲν εἶνε πολὺ αὐστηρὰ μὲ τὰς μαθητρίδας τῆς· καὶ πραγματικῶς φαίνεται πολὺ ἀγαθὴ, πολὺ γλυκεῖα. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶνε καλλίτερον; Εἶνε πολὺ εὐμορφὴ καὶ πολὺ κομψή, καὶ ἄς φορῇ ματογυῶλια. Ἀλήθεια, διατὶ ὅλοι σχεδὸν οἱ σοφοὶ φοροῦν γυαλιά;

«Εἰξεύρετε ὅτι κατ' ἀρχὰς μ' ἐφόβιζεν ἡ ἰδέα νὰ ὑπάγω εἰς τὸ Σχολεῖον καὶ νὰ γνωρισθῶ μὲ τὰς νέας πρόσωπα; Κ' ἐδειλίασα, ἐστενοχωρήθηκα ἀκόμη περισσότερον, ἅμα εἶδα ὅτι εἶμαι πλέον προχωρημένη ἀπὸ τὰς ἄλλας. Αὐτὸ συμβαίνει ἀπλούστατα διότι ἀνετράφην εἰς τὴν Βοστώνην· ἀλλ' ἐφόβηθηκα μήπως ἦθελε πληγωθῇ ἡ φιλικότης τῶν συμμαθητρίδων μου... Ἀλλως τε ὑπάρχει πάντοτε κάποια ἀντιπάθεια

μεταξὺ τῶν κοριτσιῶν τῆς πόλεως καὶ τῶν κοριτσιῶν τῆς ἐξοχῆς. Διὰ τοῦτο ἐσπευσα νὰ δηλώσω εἰς τὴν Χαράν, ὅτι δὲν ἤξεύρω διόλου μὰ διόλου ζωγραφικὴν, καὶ τὴν παρεκάλεσα νὰ το ἀνακοινώσῃ καὶ εἰς τὰς ἄλλας. Οὕτω θὰ ἐβλεπάν ὅτι δὲν εἶχα κανένα σκισμὸν νὰ ποζάρω ὡς ἀνωτέρα των.

«Ὁλοι ἐκεῖναι αἱ δεσποινίδες, ἀνεξαίρετως, μού ἐφάνησαν πολὺ χαριτωμένα, καὶ δὲν εἰξεύρω διατὶ μερικαὶ μένουν ἀποκλεισμένοι ἀπὸ τὸν κύκλον μᾶς—ἀπὸ τὸν κύκλον εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει ἡ Χαρά Σάμβορν, καὶ ἐγὼ χάρις εἰς αὐτήν. Ἐγνώρισα τέσσαρας, περὶ τῶν ὁποίων πρέπει νὰ σας ὁμιλήσω, καλὴ μου Ἐσθὴρ, διότι κατὰ τὴν Χαράν, αὐτὴ ἀποτελεῖ ὁ «τὴν κρέμαν τῆς κρέμας» τοῦ τόπου.

«Πρῶτα εἶνε ἡ Βιργινία Κούρτις, εὐμορφὴ μελαχροινὴ, τὴν ὁποίαν ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐνομάσῃ κατ' ἐξοχὴν ἱσόροπον, διότι ποτὲ δὲν λέγει καὶ δὲν κάμνει ἄλλο, παρὰ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον πρέπει νὰ εἴπῃ καὶ νὰ κάμῃ. Ἐγὼ δὲν θὰ ὑπέφερα τόσην τελειότητα!

«Ἐπειτα εἶνε ἡ Καίτη Χάκκετ, ξανθὴ μὲ μαῦρα μάτια, σπινθηροβολοῦντα ἀπὸ εὐφύαν. Αὐτὴ δὲν εἶνε τόσο τελεία, ἀλλ' εἶνε παιδρά, διαχυτικὴ, καὶ μού ἀρέσει ὑπερβολικὰ. Καὶ θὰ μού ἤρσεν εἰς τὴν ἐντέλειαν, ἂν ἡ Χαρά δὲν μου ἔλεγεν ὅτι ἐκεῖ γλῶσσαν ἀπὸ τὴν ὁποίαν πρέπει κανεὶς νὰ φυλάγεται, καὶ νὰ ζυγίξῃ μὲ μεγάλην προσοχὴν ὅτι λέγει ἐμπρός τῆς. Θὰ ἐπρωτιμούσα νὰ μὴ τὸ ἤξευρα.

«Τρίτη εἶνε ἡ Μάρια Σέλδεν, ξανθὴ καὶ αὐτὴ, ἀλλ' ὠχρὰ, λεπτοκαμωμένη, ἀδύνατη σὰν τὸ καλάμι καὶ ἡμερὴ σὰν τὸ ἀρνί. Αὐτὴ δὲν λέγει κακὸ διὰ κανένα, καὶ ἡ καλωσύνη τῆς δὲν ἔχει ὅρια. Εἶνε ἄγγελος, αὐτὸ σὰς λέγω μόνον.

«Ὅσον διὰ τὴν Χαράν, αὐτὴ ἐρχεται τόσο συχνὰ ἐδῶ, ὥστε δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σὰς τὴν ζωγραφίσω· τὴν ἀγαπῶ μὲ ὅλη μου τὴν καρδίαν καὶ τὴν ἀγάπησα ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν ποῦ ἤλθα, ἂν ἐνθυμῆσθε. Αἱ ἄλλαι δὲν ἀξίζουν οὔτε τὸ δακτυλάκι τῆς! Ὁλοι μᾶς τὴν λατρεύομεν καὶ τὴν λέγομεν: «Ἡ Χαρά, ὄνομα καὶ πράγμα!», «Ἡ Χαρά τῆς καρδιάς μᾶς.» Μὰ ὅτι νὰ τῆς εἰπῇ κανεὶς τῆς ἀξίζει. Δὲν εἰμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσον εἶνε θελητικὴ δι' ὅλους γενικῶς, καὶ δι' ἐμὲ ἰδιαιτέρως.

«Δὲν εἶδα ἀκόμη τὴν βασιλισσάν τοῦ κύκλου μᾶς, τὴν Δόραν Τόπλιφ. Ἡ Χαρά μού εἶπεν, ὅτι ὅλοι τὴν ἀποστρέφονται καὶ ὅτι εἶνε πολὺ ἐνοχλητικὴ. Εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν θὰ μού ἀρέσῃ. Ἡ Καίτη Χάκκετ μού εἶπεν ὅτι ἡ Δόρα λείπει εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην,

ὅπου ἐπῆγε νὰ μένῃ ὀλίγας ἐβδομάδας, καὶ ὅτι θὰ τὴν ἰδοῦμε σὲ λίγο νὰ παρουσιασθῇ μὲ κανένα σινιὸν ἑκατὸν φράγκων ἔστὸ κεφάλι. Μὰ πιστεύετε ὅτι φορεῖ ψεύτικα μαλλιὰ κορίτσι τῆς ἡλικίας τῆς, καὶ μάλιστα ἀφοῦ κοστίζουν τόσο ἀκριδὰ;...

Ὑπάρχει μεταξὺ ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι εἶνε ἐξω τοῦ κύκλου μᾶς, μία κόρη ποῦ μ' ἐνδιέφρει πολὺ. Ὀνομάζεται Ἐννη

Γκλίδινς. Ἡ μητέρα τῆς εἶνε χήρα καὶ διατηρεῖ ἐν μικρὸν Παντοπωλεῖον. Νομίζω ὅτι δι' αὐτὸ αἱ ἄλλαι δὲν τὴν παραδέχονται εἰς τὸν κύκλον τῆς κρέμας. Ἐγὼ ὅμως ποῦ δὲν εἶμαι ἀριστοκράτις, λυποῦμαι πολὺ νὰ βλέπω τὴν καίμενην τὴν Ἐννην πάντοτε κατὰ μέρος, ἀποκλεισμένην ἀπὸ ὅλας τὰς διασκέδασεις...

[Ἐπεται συνέχεια] ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΕ

ΤΑΚΗΣ ΚΑΙ ΤΟΤΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΣΤ'.

Ἡ ἰδέα τῆς Λιλίκας ἦταν αὐτή: Νὰ καθήσουν καὶ νὰ φάγουν ὅλοι μαζί τὸ ροδάκινο καὶ τὴ φράουλα,—καὶ ὅτι ἄλλο ἤμπορεῖ νὰ ἔχουν,—κάτω ἀπὸ τὴν κρεβάτινα, ἔστων ὠραῖον ἡσίο, ὅπου ὑπάρχει ἐπιτήδες ἕνα τραπέζακι καὶ καρεκλίτσες τοῦ περιβολιοῦ.

Ἡ πρότασις ἐγίνε παραδεκτὴ μ' ἐνθουσιασμόν, καὶ χωρὶς νὰ χάσουν καιρόν, ἄρχισαν τὰς προετοιμασίας. Ὁ Τάκης ἔτρεξε γρήγορα νὰ κόψῃ καὶ τίποτε ἄλλα ὁπωρικὰ· ὁ Τότος ἔτρεξε στὸ σπῆτι νὰ πάρῃ τὰ πιατάκια καὶ τὰ πηρουνάκια, ποῦ του ἐχάρισε τὴν πρωτοχρονία ἡ μαμμὰ τῆς Λιλίκας. Μαζὶ μ' αὐτὰ καὶ κανένα μπισκοτάκι. Δὲν ἐξέχασεν οὔτε τὸ κόκκινο μπουκαλάκι. Ὅσο γιὰ κρασί, ἡ βρύση ποῦ ἦταν ἐκεῖ-κοντά, μποροῦσε νὰ τοὺς δώσῃ ὅσο ἤθελαν.

πολὺ τὴν ἐξαδελφούλαν των, ἡ ὁποία ἔμενε καταγοητευμένη. Κ' ἐπιτα ἐσηκώθησαν ἀπὸ τὸ τραπέζι χωρὶς νὰ βαρυστομαχιάσουν,—ποῦ δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα καὶ αὐτό!

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΑΠΟΚΡΗ ΤΟΥ ΒΟΣΚΟΥ

Άκου τραγούδια και φωνές
που φτάνουν εδώ-πέρα
Από την πολι, από χωριά...
Είπε η τρελλή Άποκρη,
Είπε χαράς ημέρα.

Όλοι άντάμα χαίρονται,
άντάμα τραγουδάνε...
Μά εγώ με ποιδν μέσ' στην έρμιά;
Μόνο τριγύρω μου τάρνια
Άφρόντιστα πηδάνε.

Χειμώνά μου, γιά μιά στιγμή
μοιάσε με καλοκαίρι,
Διώξε τον άγριο βοριά,
Και μέσ' στα έξφυλλα κλαριά
Άς τραγουδά τάγέρι.

Άσε του ήλιου τις χρυσές
άκτιδες να προβάλλουν,
Νά ξετρυπώσουν τά πουλιά
Όσα δεν πέταξαν μακριά,
Και στίς μυρτιές να ψάλλουν.

Νά λυώσουνε κι'οί πάγοι σου,
νά τρέουνε τ' αλύκια,
Και δρασκελώντας τις έρμιές,
Στίς λιγερές τις καλαμιές
Νά ψάλλουν τραγουδάκια.

Σκοπό με τη φλογέρα μου
τότες κ' έγώ νάρχισω,
Και την τρελλή άποκρη
Μαζί μ' έκείνα στην έρμιά
Γλυκά να τραγουδήσω!

ΑΡΙΑΔΗ Μ. ΚΟΥΠΠΑ

ΑΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

6

Καλοκαιρία και κακοκαιρία
κατά βούλησιν.

Θέλετε να βρέξη, διά να ώρεληθούν
τά σπαρτά;

Ίδου τί σας συμβουλεύω:

Νά στολισήτε με τά καλλιτερά σας
φορέματα, — μάλιστα να είναι καινούρ-
για, πρωτόβαλτα, — να 'πής με τον
νούν σας: αδέν πιστεύω δά να βρέξη! »
να μην πάρετε όμβρέλλαν, και να βγή-
τε έξω διά περίπατον, ή διά μακρινήν
έπίσκεψιν. Νά είσθε βέβαιοι ότι θα γί-
νη κατακλυσμός, και ότι θα γυρίσετε
στο σπίτι σας μούσκεμα και θά'πής τε:
« Άχ, μόνον 'ς έμένα συμβαίνουν τέτοια
πραγματα!... »

Θέλετε τώρα να γίνη καλοκαιρία, διά
να διασκεδάση ο κόσμος;

Νά κλεισθήτε εις τό σπίτι και να εί-
πής τε: « Άχ, τί κρίμα που έχω σήμερα
σινάχι (ή πολλήν μελέτην) και δεν είμ-
πορώ να έβγω έξω! Και είχα να πά-
γω σε τόσα μέρη και θα έδιασκεδάζα
τόσο λαμπρά! Και φαίνεται ότι ο καιρός
θα ξανοίξη... » Έν, να είσθε υπερβέβαιοι
ότι εις τό πείσμά σας θα γίνη ο ώραιό-
τερος καιρός του κόσμου!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΡΟΥΚΗΣ

Τό προηγούμενον φυλλάδιον ήτο τυ-
πωμένον, όταν έμάθαμεν την θλίβεράν
είδησιν του θανάτου διαπρεπούς φίλου μας
και παλαιού συνεργάτου της «Διαπλά-
σεως», του Άριστειδου Ρούκη. Διά
τούτο άργά την αναγράφομεν και
ώς ύστατον φόρον τιμής, δημοσιεύομεν
την εικόνα του πολυκλαύστου νεκρού.

Ο Άριστείδης Ρούκης διέπρεψεν ως
έπιστήμων δημοσιολόγος και ως συγ-
γραφέας. Άπομαρής της δημοσιο-
γραφίας, διωρίσθη Γενικός διευθυντής
των Ταχυδρομείων και Τηλεγράφων, και
έντός ολίγων έτών ανεμόρρωσε τον κλά-
δον τούτον, θά τον προήγε δε ακόμη
περισσότερον, αν ο πρόωρος θάνατος δεν
άνέκοπτε τό έργον του, τό όποϊον άρ-
γά ή γρήγορα θα έκαλείτο να συνεχίση.

Είς την «Διάπλασιν», την όποιαν ή-
γάπα εξαιρετικώς, και πολλάκις ενήρ-
γησεν υπέρ της διαδόσεώς της, συνειρ-
γάσθη επί μακρόν, πρό δεκαπενταετίας,
γράφας πλείστα διηγήματα και άρθριδια
υπό τό ψευδώνυμον Κ α λ λ ί ο υ λ ο ς.
Π ο λ υ ά σ χ ο λ ο ς. Τό κάλλιστον εκ
των παιδικών του έργων είναι τό τρυφε-
ρόν και συγκινητικώτατον έκείνο μυθι-
στορηματικό «Τά άνθη της Άμυγδα-
λιάς», τό όποϊον έδημοσιεύθη πρώτην
φοράν εις τό «Παιδικόν Λεύκωμα» της
Διαπλάσεως, κατόπιν δε, εξαντληθέντος
έντελώς του τομιδίου εκείνου, άνεδημο-
σιεύθη εις την «Διάπλασιν» του 1901.

Όσοι συνεκινήθησαν εκ της αναγνώσεώς
του, θα άκρούσων και σήμερα, μαυθάνον-
τες ότι άπέθανεν έκείνος, ό όποιος ήξευρε
νά τοις διηγείται τόσον ώραιάς ιστορίας!

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Πειραϊκή Νύξ: —...Πώς δεν σου φτά-
νει μιá ώρα; σου δίδω 25 λεπτά έως να το
γράψης, και 5 να το αντιγράψης, σου μέ-
νουν ακόμη 30 λεπτά. Τι θά τα κάμης;
Λευκόν Κρίνον: — Τι θά τα κάμω;...
Θά τα πάρω μιá πάστα...

Έστία ή υπό του Σαρ-Μα-Μαλονά.

Ο διετής Τάκης έρωτά:

— Ένα και ένα πόσα κάνουν;

Και ο Πύραμος:

— Όταν τά λέμε κάνουν δύο, όταν τά
γράφω κάνουν ένδεκα.

Έστία ή υπό του Άγγιλου της Άγάπης.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΑΠΟ ΕΝΑ ΛΕΥΚΩΜΑ

«ΜΙΚΡΟΝ ΜΥΣΤΙΚΟΝ»

Κατά την υπόσχεσιν της, ή φίλη μου Ά-
θωά Καρδιά ανένευεν τά βραβεία της εις
τά καλλίτερα τετράδια Μ. Μυστικών, τά
όποια έλαβεν έως τώρα. Πρώτον βραβεϊόν
εις τον Άπόγονον του Νέστορος (εις τίν
όποϊον στέλλει 30 εικονογραφημένα δελ-
τάρια) δύο δεύτερα εις τό Αταύριον Ρόδου
και Άγγελον της Άγάπης (από 15 Δελτά-
ρια) και τρία τρίτα εις την Ναυτοπούλα της
Ανδρου, Αφρόεσσαν Θάλασσαν και Κωπη-
λάτιδα Κόθρον (από 10 Δελτάρια.)

Επί τή ευκαιρία αυτή, ή Άθωά Καρδιά
μου γράφει: «Δέν άντέχω να μη σου αντιγράψω
εδώ μερικάς εκ των ώραιότερων άπαντήσεων
του Λευκώματός μου. Π: γ: εις την έρώτη-
σιν: τί πρῶγμα θαυμάζετε περισσότερο
εις την φύσιν; τό Αταύριον Ρόδου άπαν-
τά: «Τόν άναπεταμένον ούρανον... μιās φα-
λάκρας!» Τού εύχομαι να τον άποκτήση. Είς
την έρώτησιν: ποϊον άνθος σῶς άρέσει πε-
ρισσότερον; λέγει: «Τό άνθος της Νεότητος.»
Εδώ έχω μιάν άπορίαν: τίνας Νεότητος άνθος;
μήπως του Συλλόγου του όποϊου προεδρεύει;
Είς την έρώτησιν: ποία είναι ή μεγαλιτέρα
ετυχία εις τόν κόσμον; ο Άπόγονος του
Νέστορος άπαντά:

Ευδαιμονία αληθής: «τόν κόσμο δεν ειζεύρω
Έάν εύρίσκειται ποτέ... Υπάρχει; θα την εύρω;

Τό Αταύριον Ρόδου: «Νά ίδη τις τά ευ-
γενή του όνερα πραγματοποιούμενα.» Ο Άγ-
γελος της Άγάπης: «Η δι' υπερτάτης θυ-
σία: εκπλήρωσις του καθήκοντος.» Η Αφρό-
εσσα Θάλασσα:

«Νάχη κανείς φιλαςπιστάς ευτύχημα νομίζω.»

Η Κωπηλάτις Κόθρον:

«Χαρούμενη, άμέριμνη — ίδου ή ευτυχία!»

Η Ναυτοπούλα της Ανδρου:

«Η ή ζωή ή ο θάνατος, έν άπ' τά δύο νομίζω.»

«Τί διάφοροι γινώμαι δι' αυτήν την ευτυχία!»
Ένθ ο ένας εύρίσκειται εις τόσην άμφιβολίαν
και περί αυτής της υπάρξεως της άόκη, οι
άλλοι όχι μόνον πιστεύουν ότι υπάρχει, αλλά
δύνανται να ήρίσουν και την μεγαλιτέραν!

Πραγματικώς, είναι πολύ παράδοξος και δια-
σκεδαστική αυτή ή ποικιλία των γνώμων, την
όποιαν άπαντά κανείς εις έν Λεύκωμα Μικρών
Μυστικών, — προπάντων όμως όταν την σχο-
λιζή ή Άθωά Καρδιά, με τά έξυπνα και
φρονιμώτατα λογάνια της.

Ο κ. Φαίδων και όλοι οι οικείοι σῶς εύχα-
ριστούμεν, Άθωά της Κερκύρας και Ίδανική
Γλυκύτες, που είχατε την καλωσύνην να έν-

θυμηθήτε ότι εις τάς 5 Φεβρουαρίου είχαμεν τά
γενέθλια της Μπεμπέκας, και να της στείλετε
την ώραιαν έκείνην κάρταν με τάς ώραιότερας
εύχάς: την έφυλάξαμεν να της την δώσωμεν
όταν μεγαλώση.

Εκάτη, ο Κανονισμός των Μ. Μυστικών
λέγει, ότι οι λαμβάνοντες τετράδια διά του Γρα-
φείου μου και άναποδίδοντες αυτά άπ' ευθείας
θεωρούνται ως καθυστερούντες, και συνεπώς
νέαι προτάσεις των δεν δημοσιεύονται. Δι'
αυτό λοιπόν δεν δημοσιεύω τάς προτάσεις της
φίλης σου, εάν δεν στείλῃ διά του Γραφείου
τά καθυστερούμενα.

Αλλήθεια, συνέδη αυτό που είδες εις την έ-
φημερίδα, Άγγελε της Άγάπης. Κάτι Μι-
κρά Μυστικά έστάλθσαν ή μάλλον έδόθησαν
κατά λάθος εις του Πρωθυπουργού Κ. Δηλιγιάν-
νη, ο όποιος έσπευσε διά του γραμματέως του
να τά επιστρέψῃ εις τό Γραφείον μου. Αυτά τά
λάθη του ταχυδρομείου γίνονται συχνά και δεν
μας κάμνουν έντύπωσιν. Μας κάμνει έντύπω-
σιν μόνον ή άκρα ευγένεια και άκριβεία, την
όποιαν βλέπομεν εις την επιστροφήν του τετρα-
δίου. Άλλος ίσως θα τό έρριπτεν εις τό καλόδι
του και θα ήσύχαζε!

Διά τό ζήτημα των Βραβείων, τό όποϊον ά-
νεκίνησεν εις τό προηγούμενον φύλλον ή Βροντή
του Διός, πρώτος: ο Τυδεύς έσπευσε να μου
γράψῃ τά έξής: «Όρατα μῆς τά έκαστάφε-
ράν ο άλογοπαίκτης Άνανίας! Τά Α' Βρα-
βεία των κοριτσιών άξίζουν τό καθένα 4 δεύ-
τερα: αλλά και τά Α' των άγοριών δεν έχουν
άρά γε την αυτήν αξίαν;... Και άφού είχε
την άδρότητα πρός τά κορίτσια να πολυπλα-
σιάζῃ τά 11 των με τό 4, δεν έπρεπε να έχῃ
την δικα σύνην να κάμῃ τό ίδιον και διά τά
9 των άγοριών; Ίσως όμως ο κύριος Άνανίας
δεν είναι δυνατός μαθηματικός και δεν μ' έννοεί.
Διά να μ' έννοήσῃ, θά του προτείνω άλλον λο-
γαριασμόν τόν έξής: Τά άγόρια έπῆραν 9 Α'
βραβεία, 36 Β' και 32 Γ' με άλλους λόγους (κα-
τά τόν λογαριασμόν πάντοτε του άδρόου) 9 άέ-
ραια, 36/4 και 32/8, ή άφού τά φέρωμεν εις
τόν αυτόν παρονομαστήν: 72/8+72/8+32/8=
117/8 ήτοι 20+7/8 Έν δὲω λοιπόν τά άγόρια
έπῆραν 20 άέραια Α' Βραβεία και 7 Γ'. Των
κάμωμεν τώρα τό ίδιον διά τους άριθμούς των
κοριτσιών, 11, 12/4 και 12/8 (ή 88/8+26/8+12/8
= 117/8) θα εύρωμεν ότι τά κορίτσια έπῆραν
έν δὲω 15 Α' Βραβεία και 7 Γ'. Ποία λοιπόν
ένίκησαν; τά άγόρια ή τά κορίτσια;»

Η Ζωηρά Φλόη [ΕΕ] ζητεί φάρμακον κατά
της πολυλογίας. Εύρετε κανένα να την εύρ-
γιστήσετε; Διότι άμα άρχίσῃ πένειν φόραν και
δέν τελειώνει ποτέ. Φαντασθήτε ότι μου γρά-
φει τρεις πυκνάς σελίδας, και δεν εύρίσκει, λέ-
γει, τό φύλλον της, από φόβον μήπως γεμίση
και την τετάρτην. Και όμως δεν ή μ' έπέλα-
ζε, διότι λέγει τόσον ώραία πράγματα, και τό-
σον... ευαγγέλιον!

Άρθος Έλπίδος, επειδή γνωρίζω ότι ο Τυ-
δεύς δεν άνταλλάσσει Μ. Μυστικά, δι' οικο-
νομίαν χώρου σβύνω κάποτε άπό τάς προτά-
σεις τόνόμια του. Έν τούτοις όφού επιμένει,
σου δημοσιεύω σήμερα την παραλειφθεϊσαν
πρότασιν και... ποίος ξέρει! Ίσως άπορα-
σίῃ κάποτε και ο Τυδεύς νάνταλλάξῃ και να
σε προτιμήσῃ.

Μα πώς δεν είναι ιδιόν σου τό ψευδώνυμον,
Έλληνική Θάλασσα; Ηύρα την προηγούμενην
έπιστολήν σου και είδα ότι μου έπρότεινες αυτό,
Μή με λησιμονέι και Άγριοδούλουδον; κανέν δε
έξ όσων προτείνεις σήμερα. Όσοι έγώ δεν έκαμα
άλλο λάθος, παρά ότι έβαλα τάληθινά αρχικά
σου, αντί των συνθηματικών. Άς είναι λοιπόν
δι' αυτό εις τό προσεχές φύλλον θά σου εκλέξω
έν από τά σημερινά, και με τά αρχικά που
θέλεις, διά να μη σ' έννοήσουν.

Άλλα πάλιν! Η Νεράιδα των Σπετσών
θα μουσκέυῃ όλον τό βιβλίον κ' έτσι θα μαυθήν
διαιμής τό μάθημα της χρονιάς. Και ο Άνανίας

έγινεν έξω φρενών καθώς το άκουσεν. «Άμ
άν ήταν έτσι, δεν θα τάλεγα; έφώναξε. Πρώ-
τον, γιά να μουσκέυῃ καλά ένα βιβλίον, χρει-
άζεται τόσον νερόν, που είναι αδύνατον να το
πή κανείς μονομιάς! έπειτα τό ζήτημα είναι να
ξερύξῃ τό μάθημα της ημέρας, διότι τά άλλα,
έως να έλθῃ ή σειρά των να τα 'πής, θά τα έ-
χῃς ξεχάσῃ. Ο υτός έφα!

Άφού ξέρει και συνθέτει αίνιγματα, μι-
κρό μου Γεώργιε Α. Έντάλη, να κάμης πολ-
λά και να μου τα στείλῃς μεθάυριον που θα
προκηρύξω Διαιωνισμόν πρός σύνθεσιν Πνευ-
ματικών Άσκήσεων. Κύτταξ και τόν Όδη-
γόν να ίδῃς πώς γίνονται αυτά, διά να μη μου
στείλῃς άδίκως.

Έλαθα, φίλε Β. Β. όσα μου έστειλες, και
όμολογώ ότι ή επιστολή σου με διέθεσε συμπα-
θέστατα. Άλλ' είναι ένωρίς ακόμη δι' αυτό που
γράφεις. Άργότερα, όταν έξακμήσῃς ακόμη
περισσότερον, τότε πολύ εύχαριστός.

† Ηλίας Κ. Μιχαλόπουλος. —Έπερί-
μενα τόσον καιρόν να λάβω καμμίαν ώραιαν και
έξυπνην επιστολήν, από έκείνας που μου έγραφε
τόσον συχνά, — έπερίμενα... άπορούσα διά την
σιωπήν του... και ίδου, λαβίδων έξαφνα τό
μαύρον, τό άπαισιον άγγελτήριον του θανάτου
του! Ο Λοξίας μας, ο Αρχικαλαμπουριστής
μας άπέθανε! Τι άλλο να σας είπω; Αυτό
τά λεγει όλα... Δυστυχισμένη μάνα! Ώστυ-
χισμένα αδέρφια!...

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ
ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

11. —Είς την Κέρκυραν, ένα κορίτσι πολύ
καλόν, μαθήτρια έπιμελειστάτη, ή όποια προβι-
βάσεται πάντοτε με άριστα, επιθυμεί να γίνη
συνδρομητρια μου, αλλά δεν έχει τά μέσα.
Την συνιστά θερμώς εις τους πλουσίους μας. —
κ' έγώ μαζί της, — ή φίλη μου Έλίδα Βασιλά.

Έγχερίνουσα τά ψευδώνυμά των, δε-
χομαι μετά χαράς εις την Άλληλογραφίαν μου
και εις τους Διαγωνισμούς μου τους νέους μου
φίλους: Μεγαλοπρεπή Φύσιν (Σ. Δ. Π. αυτό
μόνον ήτο έλευθερον) Πιν-Χο (Ν. Δ. Π. αυτό
έξελέξα). Κέθρον του Λιάνου (★★), σου
έστειλα και Χάρτην των Δύσεων! Έλληνικόν
Ίον (Ο. Ι. Μ. τώρα περιμένω τάς λύσεις, σου,
αλλά να διαβάσης τόν Όδηγόν) Αδρόν Κί-
τσοερε (Ε. Δ.) Κελαρύζον Ρούκιον (+★)
Προηρ των Άγγέλων (Α. Γ. Σ.) Κίτρινη
Μάσκα (Β. Γ. ίδου αυτό που προτιμάς! έξυπνο
τό γραμματικό σου) Μεγατιά (Σ. Χ. Μ.) Η-
ρωίδα του Σουλίου (Σ. Γ. Κ.) Χουτίλοπολ-
τζη (Γ. Ι. Γ. τί δυσκολον ψευδώνυμον που έ-
διλέξας! έχει και ιστορίαν; γιά να την ά-
κούσω...) Ζωητάρη Άρθος (Κ. Π. βέ-
βαια τό θυμόμαί που ήθελς) Κανρόθαλιον
Κόρη (Ι. δ. Π.) Σπύθαν-Τίνα (έτσι και
τά δύο μαζί, ένωμένα με μιάν γραμμούλαν,
δέν σου βάζω αρχικά, ούτε σου άπαντώ εις ό-
σα γράφεις, διότι άμέσως θά σ' έννοήσουν) Ή-
ριστον Ίαπέα (Ψ. Ω.) και Χαρούμενη
Καρδούλα (Ε. Β. Κ. πολύ εύμορφα έξηγεί
την Μαγικήν Εικόνα.)

Άλλαγαί Ψευδώνυμων: Γαλαρόν Κί-
μα (Ε. Π. ίδου αυτό που προτιμάς: σ' εύχα-
ριστώ θερμώς διά τάς ενεργείας) Εβαίθητος
Ψυχή (Κ. Ι. Α. αυτό ήτο τό καλλίτερον) και
Κόκκινο Γαργάλο (αυτό ένάληγν αλλά κρί-
μα, κρίμα που άφῃσε έκείνο τό ώραϊον ψευδώ-
νυμον!)

Άσπασμοί Πληροφορίας: ο Νιαγάρας
άσπάσεται τόν Ξενιτευμένον Σινάπια και
τόν έρωτά πώς πάνε τά περιστέρια; — ή Ζημιό-
γατα έρωτά τόν Διάβολον Έσπερινόν διατί
δέν φαίνεται πλέον; οι διάβολοι συνήθως κρύ-
πτονται την Σαρακοστήν, όχι τώρα τά καρνα-
βάλια! — ο Γαμπταμίσχος πληροφορεί τόν

Άήτητρον Έλληνα, ότι μετά ένα μήνα θα
του 'πῃ τί σημαίνει τό ψευδώνυμόν του, εάν
δεν έν τώ μεταξυ τό εύρη μόνος του, τότε θα
του στείλῃ μιάν όκάν από... δι, τι πωλεί τό
ψευδώνυμόν του — τό Άνθοφόρον Κάνιστρον
ζητεί τάρχικά του Στραβοδούλου — ο Λιγιάλδς
Μεθάνων ζητεί τάρχικά του Άστέρος της
Ανατολής — τό Κορινθιακόν Κίμα άσπά-
ζεται τόν Ξενιτευμένον Σικανόιον και τόν
έρωτά πώς περά είς την μαγευτικήν Χαλί-
δα — ή Ψάρα Λούλα προτείνει εις τους άν-
ταλλάσσοντας μετ' αυτής Μ. Μυστικά να γρά-
φουν και τά όνόματά των, όπως τό γράφει και
αυτή — ο Όφέλιος Τρωαδίτης άσπάζεται
τόν Μαύρον Ίαπότην και τόν Βοσκόν της
Ροδότης, τόν όποϊον εύχόλως έμάντευσε — τό
Λευκόν Κρίνον άσπάσεται την Διονυσιάδα Πη-
γήν, (γράφει και κάτι άλλο που δεν το έννοώ,
και δεν το δημοσιεύω) — τό Λουλούδι της Καρ-
διάς άντιχαίρετά την Θερινήν Βροχήν και
συγχαίρει την Αφροδίτην Σηλυβριδου διά
τους άραβιδνας της: τώρα έγιναν και συγγε-
νεϊς — ή Κιουκιοσύστρα πληροφορεί τους φί-
λους μου ότι ονομάζεται Μαρτίετα Ανρήτη και
ότι πρό πολλού ήλλαξε ψευδώνυμον — ο Άγγελος
της Άγάπης πληροφορεί την Βροντήν του
Διός ότι δεν πηγαίνει πλέον εις τά γυμνάσια,
διότι ένας Άγγελος Άγάπης δεν έχει θέσιν
εις πολεμικά μέρη, όπου Βροντά Διός: έν κρύ-
τοις πυροβόλων άποδεικνύουν τό άνωφελές της
παρουσίας του — ο Όφέλιος Τρωαδίτης ζητεί
άλληλογραφίαν με τόν Βίκτωρα Ούγγω, άσπά-
ζεται δε τόν Έξόριστον Έλληνα, τόν όποϊον
έμάντευσεν — ο Κυθαρητάς ζητεί άλληλογραφίαν με τόν
Κλάδον Έλαιας — ή Πειραϊκή Νύξ δέχεται
την υπό της Διονυσιάδος Πηγής προταθείσαν
άλληλογραφίαν και άναμένει επιστολήν της —
ή Άύρα της Κερκύρας πληροφορεί την Άθωαν
Καρδίαν ότι δέχεται τό σκυλάκι της και τό
έσχατον καθάπερ και τό πρώτον — και άς της
στείλῃ τους δρους διά να γίνη... τό συμβό-
λαιον — ο Αυτόνομος παρακαλεί τό Κεντρί
να τῷ στείλῃ καμμίαν γελοιογραφίαν του, και
εις άντάλλαγμα θα τῷ στείλῃ τοπία της περι-
καλλούς νήσου του — ο Σαρ-Μα-Φαλονάϊ
έρωτά τό Θεσσαλικόν Μερεξεδάκι τί γίνεται
— ή Νεράιδα των Σπετσών χαίρετά την Κε-
λαρύζουσαν Κρήνην και τόν Μονοσάρδαλον
Ίάσωνα — τό Έρυσρόν Νέφος πληροφορεί
τους φίλους μου ότι ονομάζεται Ριχάρδος Σ.
Παρίσης και ότι ήλλαξε ψευδώνυμον — όλίγαι
παρέλειψαν ως ακατάλητοι.

Μικρά Μυστικά επιθυμούν νάνταλ-
λάξουν: ή Θερινή Βροχή με τόν Ατ-Ατ-
Χάν, Ένθωβ Βλικά, Άβδακούμ, Τροπο-
κάρδο και Αύραν της Κερκύρας — τό Βολι-
ώτικο Κρασί με την Τράταν του Ένρίπου,
Άστέρα της Ανατολής, Μαύρο Σύννεφο,
Μαρκήσιον Βαλδουίνον και Λευκήν Άκακί-
αν — ο Βοσκός της Ροδότης με την Ρο-
μαντικήν Καρδίαν, Ροδίαν Κορηγέτιδα και
Όλυμπον — ή Μεσημβρινή Άκτις με την
Μικράν Βιολίστριαν, Κίτρινο Καταρίνι.
Σιδ, και Τσιγγαρέλλαν — τό Σπήλαιον Λο-
ξαπατῆ με τόν Νιαγάραν, Κεφαλόδουρον,
Ζίταρ, Γηραιόν Νεϊλον και Λαίμαργο Πορ-
τίκι — ή Κίτρινη Μάσκα με τόν Άγγελον
Χάρη: — ο Μερσιτερε με τόν Κόλτρον της
Αττάλειας — ή Κελαρύζουσα Κρήνη με
τόν Τυδεά, Νεράιδα των Σπετσών και Άρ-
θοφόρον Κάνιστρον — τό Πράσινο Χατιάρι
με τό Θαλασσίον Λουλούδι, Ζωηράν Φλόγα,

